

[Birgith Mogensen]

Hvis nævnte procedure gennemføres effektivt, bliver der ikke behov for justitsministerens medvirken med hensyn til at omstøde de afgørelser, som er truffet af direktoratet for udlændinge eller/og flygtningenævnet. Men for at imødekomme forslagsstillernes lovforslag bedst muligt og for at totalgardere mod justitsmord kan CD acceptere, at helt ekstreme tilfælde må kunne havne på justitsministerens skrivebord.

Alt i alt vil CD være positivt i udvalgsarbejdet, dog lidt kritisk, hvis begrebet humane tænder ikke tømres lidt bedre sammen.

Lenger (VS):

Jeg synes, det var en meget vigtig problemstilling, fru Ebba Strange og hr. Bernhard Baunsgaard var inde på i spørgsmålet om offentlighed omkring flygtningenævnets arbejde. Der kan være mange gode grunde til, at der ikke skal være den samme offentlighed omkring behandlingen i flygtningenævnet som i andre domstolslignende organer; bl.a. kan det skade flygtninge, hvis oplysninger, som er afgivet dér, kommer ud til en bredere offentlighed. På den anden side er det et problem, at afgørelserne er så lukkede, som de er nu.

Noget af det, som vi kunne forestille os man kunne gøre for at løse problemet på en hensigtsmæssig måde, ville være, at man i det mindste gav flygtningene en skriftlig afgørelse af det, der er foretaget, og derunder en fremstilling af sagen og sagens baggrund. Det får flygtningene ikke i dag, de får en kortfattet, lakonisk meddelelse uden mulighed for selv at se, hvad der egentlig er lagt til grund for afgørelsen. Hvis de fik en bredere, skriftlig afgørelse, ville de også selv have mulighed for at tage stilling til, om de mente, at det var noget, der skulle offentliggøres.

Ellers er en lang række af de synspunkter, som ligger bag det forslag, som VS er medforslagsstiller til, jo blevet fremført allerede nu på udmærket vis af hr. Torben Lund, fru Ebba Strange og hr. Bernhard Baunsgaard, og det vil jeg ikke gentage. Baggrunden er jo den konkrete sag med de to afviste iranere og den uenighed om fortolkningen af udlændingeloven, som opstod som følge af denne sag. Men jeg vil godt komme med nogle ganske få tilføjelser til det, der er sagt af ordfø-

rerne for de andre partier bag lovforslag nr. L 201.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at den foreslåede affattelse af § 56 ikke lige præcis er VS' livret, men vi har tilsluttet os, at den er med i lovforslaget, idet vi naturligvis forudsætter, at de sager, der afgøres på den måde, også er fuldt oplyst, når afgørelsen træffes. Det skal stå klart, at en klage er åbenbart grundløs, før man træffer afgørelsen i henhold til § 56. Det, som er vigtigt for os i den forbindelse, er, at vi bevarer muligheden for mundtlig forelæggelse, og at vi bevarer muligheden for forskellige former for bistand. Det er også vigtigt for os, at Dansk Flygtningehjælp deltager i afgørelser efter disse særlige regler.

Det er til gengæld baggrunden for, at vi afviser regeringens lovforslag og helt tilslutter os hr. Torben Lunds betragtninger om regeringspartierne's udformning af begrebet »åbenbart grundløs« og opholdsbetingelserne i forbindelse med dette begreb.

Jeg vil godt i tilknytning hertil sige, at det, man nok snarere kunne diskutere, var, om de retsgarantier, som man giver nu, faktisk er tilstrækkelige. Hr. Bernhard Baunsgaard berørte ganske kort det problem, at det nogle gange er vanskeligt for en flygtning at redegøre for sin sag, og jeg vil gerne uddybe det ved at sige, at det nok især er vanskeligt for flygtningen over for myndigheder at redegøre for sin sag. Flygtningen har jo af gode grunde stor skræk for myndigheder og kan mange gange have meget svært ved at skelne mellem, hvilke myndigheder der har hvilke funktioner, især når han kommer til et helt andet land. Men dertil kommer så, at vi har erfaret – jeg har kendskab til konkrete sager – at en flygtning først efter mange timers samtaler siger, hvad det egentlig er, sagen drejer sig om, først efter mange timers samtaler åbner sig og fortæller, hvad han har været ude for i sit hjemland. Det gør flygtningen kun over for de mennesker, som han har haft mulighed for at tale med i så lang tid. Det stiller selvfølgelig de retsgarantier, som vi har givet ved mundtlig forelæggelse, noget ringere, for det er jo ikke så lang tid, flygtningenævnet kan bruge til at behandle de enkelte sager.

Det er et problem, og det er også et problem, selv om der ydes advokatbistand, for advokater har meget sjældent den tid, der